

3) punkty weterynaryjne będące zakładami przystosowanymi do leczenia w terenie i do leczenia ambulatoryjnego.

2. O zaszerogowaniu zakładu do jednego z typów określonych w ust. 1 decyduje kierownik wojewódzkiego zakładu weterynarii (zakładu weterynarii miasta wyłączonego z województwa).

3. PZLZ może być podzielony na oddziały.

§ 6. 1. W każdym powiecie należy wyznaczyć jedną z lecznic, a w uzasadnionych wypadkach jedną z przychodni dla zwierząt, jako lecznicę (przychodnię) powiatową. Wykaz tych lecznic i przychodni ustala wojewódzki lekarz weterynarii.

2. Lecznice (przychodnie) powiatowe poza zadaniami określonymi w § 3 wykonują następujące zadania:

- 1) instruowanie i doszkalanie personelu fachowego wszystkich PZLZ położonych na terenie powiatu, szkolenie stażystów oraz prowadzenie praktyk wakacyjnych dla studentów wydziałów weterynaryjnych i uczniów techników weterynaryjnych,
- 2) prowadzenie leczenia stacjonarnego zwierząt, które nie mogą być leczone stacjonarnie w innych PZLZ na terenie danego powiatu,
- 3) wykonywanie czynności specjalistycznych oraz zabiegów i operacji wymagających odpowiednio wykwalifikowanego personelu,
- 4) pełnienie dyżurów i zastępstw, w razie gdy inne PZLZ na terenie danego powiatu nie mają możliwości normalnego funkcjonowania,
- 5) wykonywanie analiz i badań laboratoryjnych.

3. Przy lecznicy (przychodni) powiatowej powinno być zorganizowane laboratorium analityczne obsługujące teren całego powiatu.

§ 7. 1. W każdym województwie należy wyznaczyć niektóre lecznice powiatowe jako lecznice szkoleniowe. Do zakresu działania tych lecznic obok funkcji lecznic powiatowych należą następujące zadania:

- 1) szkolenie stażystów z terenu całego województwa lub z innych województw,

- 2) doskonalenie pracowników służby weterynaryjnej z terenu województwa w drodze kursokonferencji i praktyk,
- 3) stosowanie i popularyzowanie postępowych metod w zakresie lecznictwa weterynaryjnego,
- 4) kliniczne badanie jakości weterynaryjnych środków farmaceutycznych,
- 5) wykonywanie innych zadań określonych przez kierownika wojewódzkiego zakładu weterynarii.

2. Wykaz lecznic szkoleniowych ustala wojewódzki lekarz weterynarii za zgodą Ministra Rolnictwa.

§ 8. Minister Rolnictwa ustala, jakim wymaganiom powinni odpowiadać lekarze weterynarii, którym powierza się obowiązki kierowników bądź ordynatorów i lekarzy weterynarii-specjalistów lecznic (przychodni) powiatowych i lecznic szkoleniowych.

§ 9. 1. W uzasadnionych wypadkach w ramach poszczególnych PZLZ mogą być tworzone pomocnicze punkty weterynaryjne obsługujące część rejonu danego PZLZ. Punkty te mogą być organizowane w szczególności we wsiach oddalonych od siedziby PZLZ, w których są odpowiednie warunki do utworzenia takiego punktu.

2. Kierownikiem pomocniczego punktu weterynarii może być również technik weterynarii.

§ 10. PZLZ oznacza się napisem orientacyjnym, zawierającym nazwę właściwego zakładu weterynarii, określenie typu PZLZ oraz nazwę miejscowości, w której się on znajduje.

§ 11. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 21 lutego 1952 r. w sprawie podziału Państwa na rejon państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt (Monitor Polski Nr A-36, poz. 536),
- 2) zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 18 marca 1953 r. w sprawie organizacji i zakresu działania państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt (Monitor Polski Nr A-29, poz. 362).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: M. Jagielski

197

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 26 lipca 1966 r.

w sprawie określenia niektórych elementów kalkulacji kosztów przy ustalaniu cen artykułów wytwarzanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

Na podstawie § 1 uchwały nr 122 Rady Ministrów z dnia 13 maja 1966 r. w sprawie zasad kalkulacji niektórych kosztów przy ustalaniu cen artykułów i usług wykonywanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski Nr 26, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy ustalaniu cen artykułów wytwarzanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej przyjmuje się do kalkulacji kosztów stawki robocizny, narzut kosztów ogólnych i dopuszczalny zysk w wysokości określonej w załączniku do zarządzenia.

2. Do artykułów nie wymienionych w załączniku stosuje się wskazane w ust. 1 elementy kalkulacji kosztów w

wysokości właściwej dla grupy wyrobów najbardziej zbliżonej pod względem rodzaju do danego artykułu.

§ 2. 1. Wysokość zysku dla danej grupy wyrobów jest wielkością stałą. Zysk wylicza się od łącznego kosztu wytwarzania.

2. Przy ustalaniu ceny na artykuł nowy dotychczas nie produkowany, a odznaczający się wysokim stopniem nowoczesności, na artykuł przeznaczony na eksport lub zastępujący import, na artykuł posiadający cechy produkcji artystycznej lub na artykuł produkowany w oparciu o wynalazek wytwórcy, wskazana w załączniku procentowa stawka zysku może być odpowiednio zwiększona w granicach wyni-

kających z dodania do wyrażonej w procentach stawki zysku liczby o wartości od 3 do 5.

§ 3. Podane w załączniku stawki za roboczogodzinę są stawkami maksymalnymi i powinny być różnicowane zależnie od kwalifikacji niezbędnych do wykonania danego artykułu oraz zależnie od istniejących na danym terenie warunków gospodarczych.

§ 4. 1. Podane w załączniku stawki narzutu na koszty ogólne są stawkami orientacyjnymi i wyrażają stosunek procentowy do kosztów robocizny.

2. Przy ustalaniu procentowego narzutu kosztów ogólnych należy zastosować stawkę odpowiadającą warunkom

danego zakładu. W szczególności w zakładzie o wysokim stopniu mechanizacji, skomplikowanym procesie technologicznym i większej liczbie zatrudnionych stawka może być przyjmowana w wysokości górnej lub do niej zbliżonej, a w zakładach o produkcji prostej, o dużym udziale pracy ręcznej i o niskim zatrudnieniu — w wysokości dolnej granicy lub do niej zbliżonej.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

W. Lechowicz

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 26 lipca 1966 r. (poz. 197).

Lp.	Grupa wyrobów	Maksymalne stawki w złotych za roboczogodzinę przy wykonywaniu prac			Procentowe stawki zysku	Procentowy narzut na koszty ogólne w stosunku do kosztów robocizny
		precyzyjnych i skomplikowanych	średnio złożonych	prostych i pomocniczych		
1	Wyroby metalowe	21	15	9	18	od 80 do 150
2	Aparatura precyzyjna i elektrotechniczna	24	17	9	20	od 100 do 150
3	Mebles antyczne, stylowe, modelarstwo, tapicerka	19	14	9	15	od 80 do 100
4	Mebles proste i zabawki	15	12	9	15	od 80 do 100
5	Galanteria prosta z drewna, elementy budowlane i opakowania z drewna	15	12	9	15	od 80 do 130
6	Proste wyroby z drewna (bindra, klepki ręcznie ciosane)	13	11	9	15	od 80 do 90
7	Galanteria skórzana i plastikowa	16	13	9	18	od 80 do 100
8	Wyroby garbarskie	19	14	9	18	od 80 do 120
9	Pasmanteria, watolina, wata konfekcyjna	18	14	9	15	od 80 do 140
10	Przemysł mineralny i materiałów budowlanych	16	13	10	15	od 80 do 160
11	Szkoło laboratoryjne i ozdobne	20	15	10	15	od 80 do 140
12	Wyroby piekarnicze	15	10	7	—	—
13	Wyroby cukiernicze	18	12	8	15	od 80 do 100
14	Przetwórczy przemysł owocowo-warzywny	16	12	8	15	od 80 do 180
15	Tworzywa sztuczne	16	12	9	16	od 120 do 160
16	Przemysł gumowy	20	15	9	15	od 150 do 190
17	Pozostały przemysł chemiczny	20	15	9	15	od 100 do 250

198

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 lipca 1966 r.

w sprawie wykazu chorób zakaźnych, co do których obowiązują szczególne terminy przy przewozie i ekshumacji zwłok.

Na podstawie art. 14 ust. 4 i art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwolenie na przewóz zwłok lub na ekshumację zwłok nie może być udzielone, poza wyjątkami przewidzianymi w ust. 2, przed upływem 2 lat od dnia zgonu w razie śmierci wskutek następujących chorób zakaźnych:

- 1) cholery,
- 2) duru plamistego,
- 3) dżumy,
- 4) gorączki powrotnej,
- 5) nagminnego porażenia dziecięcego,
- 6) nosaczyny,

- 7) ospy naturalnej,
- 8) trądu,
- 9) węgliką,
- 10) wścieklizny,
- 11) żółtej gorączki.

2. Zezwolenie na przewóz zwłok przed terminem określonym w ust. 1 wymaga zgody Ministra Gospodarki Komunalnej, wyrażonej w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, lub upoważnionych organów im podległych.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Sztachelski